

Hồi thứ năm mươi ba

“Ngũ Phương trận” bị Nhạc Phi đại phá Tiểu Thương hà, Dương Tái Hưng hy sinh

Trước giờ xuất trận, Nhạc Nguyên soái nói với chư tướng:

– Nay Khuất Nguyên Công điều động tất cả binh mã lập ra “Ngũ Phương trận”, thể theo kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, nên chỗ nào cũng có mai phục, tiền hậu tả hữu đều có cứu ứng. Chư tướng chớ nên khinh thường, phải ráng hết sức xông pha bắt cho được Dương Ma. Ta có thể nói trận này quyết định sự hơn thua giữa ta và Dương Ma. Vì vậy nếu ai vi phạm quân lệnh, ta sẽ chiếu theo quân pháp mà trị tội.

Chư tướng đều đồng thanh nói:

– Anh em tôi nguyện tuân theo Nguyên soái chỉ huy.

Nhạc Nguyên soái bắt đầu cất đặt:

– Dư Hóa Long lĩnh một cây hồng kỳ, cùng Châu Thanh và Triệu Vân dẫn ba nghìn quân cứ phía chính Tây đánh thẳng vào. Hà Nguyên Khánh, Kiết Thanh và Thi Toàn cũng dẫn ba ngàn binh mã dùng cờ đen giáp đen, từ phía Nam đánh tới.

Lại dùng thủy khắc hỏa, sai Nhạc Vân, Vương Quới và Trương Hiến dùng cờ vàng giáp vàng lĩnh ba ngàn quân từ phía Bắc đánh vào, còn Trương Hiến Trinh Hoài và Trương Khuê cũng lĩnh ba ngàn binh mã dùng cờ trắng giáp trắng tấn công về phía Đông.

Riêng về Dương Tái Hưng thì phải dẫn ba ngàn quân giáp xanh, tả hữu có Trương Dụng và Trương Lập hộ vệ đánh thẳng vào trung tâm chém ngã cho kỳ được cây cờ soái.

Nhạc Nguyên soái nghiêm giọng tuyên bố:

– Phải tuyệt đối tuân theo tướng lệnh của đội mình mà đánh trận nếu ai bất tuân ta sẽ chém đầu.

Chư tướng vâng lệnh kéo quân đi ngay, còn Nhạc Nguyên soái dẫn đại binh đi sau tiếp ứng.

Khi Hàn Nguyên soái tiếp nhận được thư của Nhạc Nguyên soái hẹn ước phá trận, liền sai Dương Hồ, Nguyễn Lương, Cảnh Minh Sơ, Cảnh Minh Đạt mỗi người chỉ huy một đạo chiến thuyền nhỏ lướt tới xung trận. Ngưu Cao thì một mình chạy trên mặt nước

cứ ứng, còn Hàn Nguyên soái cùng hai vị công tử ngồi trên đại chiến thuyền thống lĩnh thủy binh nhắm trận “Ngũ Phương thẳng tới.

Khi Dương Ma nghe Nhạc Phi đến phá “Ngũ Phương trận còn Hàn Thê Trung dẫn thủy binh đến tiếp ứng, vội sai Dương Khâm giữ gìn Đông Đình cung điện, Ngũ Thượng Chí thì bảo vệ gia quyến còn mình cùng Hoa Phổ Phương và chư tướng điều khiển đại chiến thuyền để chống cự với Hàn Thê Trung.

Trận “Ngũ Phương của Khuất Nguyên Công lập ra tuy nguy hiểm song trong trận có những hổ tướng như Nghiêm Thành Phương La Diên Khánh đã có lòng quy thuận Tống triều rồi, duy có tiểu bá vương Dương Phàm thì mưu phần lợi hại.

Nói về Vương Tá khi nghe đại binh của Nhạc Nguyên soái vừa đến, liền dâng nộp Đông Nhĩ Mộc trại cho Nhạc Nguyên soái.

Nhạc Nguyên soái sai Vương Tá thu góp lương thảo và các vật trong trại đem về Đan Châu cho mau, không được chậm trễ.

Vương Tá vừa lĩnh mệnh đã thấy Ngũ Thượng Chí sai gia tướng tâm phúc chèo thuyền đến bờ sông đón Nhạc Nguyên soái lên núi. Nhạc Nguyên soái liền dẫn Trương Bảo với Vương Hoành chỉ huy ba quân ào xuống chiến thuyền thẳng tới thủy trại của Dương Ma, gặp binh chém binh, gặp tướng chém tướng bốn phía đều nổi lửa rần rần, đánh tới đâu, đốt phá tới đó. Lâu la hoảng kinh vỡ chạy tán loạn.

Nhạc Nguyên soái đánh thẳng lên trên núi, gặp Dương Khâm nghênh tiếp rồi chỉ dẫn ba quân bắt hết cả nhà Dương Ma, lớn nhỏ thầy đều giết sạch.

Ngũ Thượng Chí đem Công chúa xuống núi rồi nổi lửa đốt cung điện và dinh trại cháy trụi. Những lâu la chạy thoát đến báo với Dương Ma:

– Đại vương ơi, nguy đến nơi rồi! Phò mã Ngũ Thượng Chí và Ngự đệ Dương Khâm đã dâng thủy trại cho quân Tống và nổi lửa đốt hết cung điện. Gia quyến của Đại vương đều bị Nhạc Phi giết hết rồi.

Dương Ma nghe báo thất kinh hồn vía, khóc rống lên và than:

– Thôi rồi sự nghiệp của ta đến đây là hết. Ai có ngờ đâu hai đứa giặc ấy lại phản trắc giết hết gia quyến ta như vậy Ta thề phải bắt cho được chúng nó phân thân muôn đoạn mới hả giận.

Nói rồi truyền chư tướng phải ráng lướt tới bắt cho được Hàn Thê Trung trước đã rồi sẽ hay.

Chư tướng vâng lệnh đốc quân chèo thuyền tới như bay, bỗng thấy Ngưu Cao chạy vụt trên mặt nước vừa trông thấy Hoa Phổ Phương vội kêu lớn:

– Hiền đệ, hiền đệ, lúc này không đầu hàng còn đợi lúc nào nữa?

Hoa Phổ Phương đáp:

– Đại ca ơi, đợi đệ đi theo với.

Vừa nói vừa đốc quân chèo thuyền theo Ngưu Cao thẳng qua dinh Tổng. Dương Ma thấy Hoa Phổ Phương đầu Tổng lại càng tức giận căm gan, song cũng gắng gượng giục quân lướt tới đánh với Hàn Thế Trung.

Khi Nhạc Nguyên soái đốt hết dinh trại trên núi Động Đình rồi liền dẫn quân xuống thuyền lui về bờ bên này đồn trú như cũ, kể thấy Ngưu Cao dẫn Hoa Phổ Phương đến đầu, Nhạc Nguyên soái càng mừng rỡ lấy lời dịu ngọt khích lệ.

Còn đang chuyện văn, bỗng có quân thám tử chạy vào báo:

– Kim Bang tứ Hoàng tử là Kim Ngột Truật đã tập trung binh mã sáu nước cùng các cù lao, cộng hơn hai trăm vạn quân tràn sang Trung Nguyên đông như kiến, hiện đã gần đến trấn Châu Tiên.

Nhạc Nguyên soái nghe báo cả kinh, hỏi quân thám tử đi điều tra lại cho chắc, nhưng tên kia vừa đi, tên nọ lại vào báo cấp kỳ, Nhạc Nguyên soái trong lòng nóng như lửa đốt nói:

– Dương Ma chưa bắt được mà quân Phiên lại tràn sang biết làm sao bây giờ?

Nói rồi truyền lệnh cho quan chính ty phải điểm cho đủ bảy đội binh mã sẵn sàng chờ Nhạc Nguyên soái điều dụng.

Nhạc Nguyên soái lại phát văn thư đi khắp các sứ truyền cho mấy vị Tổng binh, Tiết Đạt sứ phải tề tựu tại trấn Châu Tiên đóng binh chờ lệnh.

Bây giờ xin trở lại việc chư tướng đi phá “Ngũ Phương trận”. Khi Dư Hóa Long, Châu Thanh và Triệu Vân xông vào phía Tây gặp phải Thôi Khánh, hai bên đánh nhau chưa đầy hai mươi hiệp, Thôi Khánh bị Dư Hóa Long đâm trúng một thương vút quăng xuống ngựa. Hà Nguyên Khánh, Kiết Thanh và Thi Toàn xông vào phía Nam gặp Thôi An chặn đánh, hai quả chùy của Nguyên Khánh nặng ngàn cân, nên Thôi An chỉ chịu được năm hiệp là quay ngựa chạy dài, Nguyên Khánh lẹ tay đánh với một chùy trúng đại não Thôi An nát như tương chết ngay tại trận.

Nhạc Vân, Vương Quới, Trương Hiến, ba người đánh vào phía Bắc gặp đôi phương là Kim Phi Hổ giục ngựa ra ngăn đón, hấn vừa vung cặp Lang nha bỗng lên đã bị Nhạc Vân đánh vọt ra, trả lại một chùy chết ngay tại chỗ. Ba người xua quân đánh thốc vào trận, gặp hai đạo binh của Dư Hóa Long và Hà Nguyên Khánh, ba đạo hợp lại đánh nhau tới, quân sĩ của Dương Ma vương không chống nổi lớp chết, lớp vỡ chạy.

Lúc ấy người ta nghe phía đông tiếng la hét vang dậy ấy là đạo binh của Trương Hiến, Trịnh Hoài và Trương Khuê đang đánh nhau với giặc Châu Luân. Cặp song tiên của Châu Luân vô cùng lợi hại, song bị Trịnh Hoài giáng một côn, hồn lìa khỏi xác.

Dương Tái Hưng đánh vào cửa trung ương gặp Tam Đại vương là Dương Phàm, hai bên đánh nhau dư trăm hiệp vẫn chưa phân thắng bại. Nghiêm Thành Phương thấy Dương Tái Hưng đánh Dương Phàm không xuể liền giục ngựa múa chùy lướt tới hét lớn:

– Hãy coi chừng có Nghiêm Thành Phương đến tiếp đây này.

Dương Phàm tướng Nghiêm Thành Phương đến giúp mình nên không đề phòng, bị Thành Phương giáng xuống một chùy ngã nhào xuống ngựa, Dương Tái Hưng nhảy xuống cắt lấy thủ cấp, còn La Diên Khánh cũng đưa thương đâm luôn một hơi giết chết mấy viên tiểu tướng rồi lớn tiếng tuyên bố:

– Ta là La Diên Khánh đã quy thuận theo Nhạc Nguyên soái rồi, nếu ai muốn đầu hàng thì theo ta, bằng nghịch lại, tính mạng khó bảo toàn.

Lúc bấy giờ binh tướng trong trận thấy chủ tướng mình đã chết rồi, lớp đầu hàng, lớp chạy thoát về phi báo với Khuất Nguyên Công:

– Vương Tá và La Diên Khánh đã đầu thuận Tống triều, Nghiêm Thành Phương lại giết chết Tam Đại vương rồi bỏ đi đầu Tống, trận thế bị phá tan, ba quân đều tan rã.

Khuất Nguyên Công kinh hãi, đang bối rối, thì quân thám tử lại chạy vào phi báo:

– Ngũ Thượng Chí với Dương Khâm đã dâng thủy trại cho Nhạc Phi, lại nổi lửa đốt cháy rụi, cả nhà Dương Ma đều bị binh Tống giết sạch.

Quân thám tử vừa báo đến đây đã có tốp quân khác chạy về phi báo:

– Nguo Cao đã dụ Hoa Phổ Phương đi đầu Tống rồi, hiện giờ đại vương đang bị Hàn Thế Trung vây khốn, xin quân sư hãy đến cứu giá cho mau!

Khuất Nguyên Công nghe báo đến đây tay chân rụng rời ngửa mặt lên trời than:

– Một căn cứ vô cùng kiên cố tưởng không một sức mạnh nào có thể phá nổi, thế mà chỉ trong khoảnh khắc bị lũ phản tặc phá tan tành. Ôi tiếc thay! Căm giận thay!

Than rồi rút gươm tự vẫn lập tức.

Trong lúc ấy Nhạc Nguyên soái đang điều động binh mã phá tan sào huyệt địch, bỗng thấy quân thám tử chạy đến báo:

– Hàn Nguyên soái đã phá tan đạo chiến thuyền của Dương Ma, nhưng Dương Ma nhảy xuống nước chạy trốn, hiện giờ Dương Hổ và Nguyễn Lương đang lặn theo tìm bắt.

Nhạc Nguyên soái bèn sai quân tiếp tục đi lấy tin tức. Kế thấy Dương Tái Hưng thu binh về dinh đợi lệnh.

Nhạc Nguyên soái nói:

– Dương đệ về sớm rất may, vì ta mới được tin quân phi báo rằng hiện quân Kim kéo qua hơn hai trăm vạn xâm phạm Trung Nguyên, chúng đã đến gần trấn Châu Tiên rồi. Dương đệ hãy dẫn năm nghìn quân đi trước để cứu Châu Tiên cho mau. Đệ phải hết sức cẩn thận mới được.

Dương Tái Hưng vâng lệnh dẫn binh đi ngay, kế thấy Nhạc Vân về đến, Nhạc Nguyên soái bảo:

– Con ơi, Ngột Truật lại cử hai trăm vạn binh mã sang xâm lấn Trung Nguyên ta nữa, con phải lĩnh năm ngàn binh đến cứu Châu Tiên trấn gấp.

Nhạc Vân vừa kéo quân đi, Hà Nguyên Khánh và Nghiêm Thành Phương cũng vừa về đồn, Nhạc Nguyên soái vội sai Nghiêm và Khánh mỗi người lĩnh năm nghìn quân phân làm hai đội đi theo tiếp ứng.

Hai tướng đi rồi, sau rốt mới thấy Dư Hóa Long về đợi lệnh Nhạc Nguyên soái cũng phát cho năm nghìn quân kéo đến Châu Tiên trấn.

Nói về La Diên Khánh khi phá xong “Ngũ Phương trận” liền dẫn quân thẳng tới Tổng dinh vào ra mắt Nhạc Nguyên soái và bẩm:

– Kê hèn này đến quy hàng chậm, xin Nguyên soái thứ tội và thu dụng.

Nhạc Nguyên soái vội bước xuống đỡ dậy và nói:

– Từ ngày cách biệt Tôn huynh tại Biện kinh đến nay bản soái lòng hằng hoài vọng, hôm nay tướng quân cải tà quy chính thật là may mắn cho triều đình và cũng là vạn hạnh cho bản soái. Đáng lẽ chúng ta gặp nhau cần chuyện vãn cho thỏa tình mong ước, chẳng dè Kim Ngột Truật lại đem hơn hai trăm vạn binh mã xâm lăng Trung Nguyên, hiện chúng đã gần đến Châu Tiên trấn. Tình hình mười phần nguy cấp. Bản soái đã truyền cho Dương Tái Hưng, Nghiêm Thành Phương, Nhạc Vân, Hà Nguyên Khánh và Dư Hóa Long, mỗi người lĩnh năm ngàn quân, phân làm năm đội đi cứu ứng Châu Tiên trấn rồi. Bây giờ tướng quân cũng lĩnh năm ngàn quân làm đội thứ sáu đến giao phong, nếu lập được công lao, bản soái sẽ tâu với triều đình phong chức xứng đáng.

La Diên Khánh đáp:

– Nguyên soái đãi tôi như vậy, tôi đâu dám tiếc thân, nguyện đi chuyên này lập công cho kỳ được để khỏi phụ lòng chiếu cố của Nguyên soái.

Nói rồi từ tạ Nhạc Nguyên soái dẫn quân đi lập tức.

Giây phút sau Ngũ Thượng Chí về đến, Nhạc Nguyên soái nói:

– Ta đã nhờ Đàn Châu Tiết Đạt sứ Từ Nhân bố trí nơi động phòng hoa chúc xong xuôi, nhưng vì hiện nay quân Kim kéo đến, việc quân vô cùng khẩn cấp, anh không rảnh đứng chủ hôn nên đã nhờ người thay mặt cho anh vậy vợ chồng em hãy vào thành đêm nay động phòng hoa chúc cho xong rồi em sẽ lĩnh năm ngàn quân làm đội thứ bảy đi cứu ứng Châu Tiên.

Đêm hôm ấy vợ chồng làm lễ thành hôn trong niềm hoan lạc. Sáng hôm sau Ngũ Thượng Chí từ giả Diêu thị dẫn binh ra đi nhắm Châu Tiên trấn tiến quân.

Nhắc lại việc Dương Hổ, Nguyên Lương cùng anh em họ Cảnh thấy Dương Ma nhảy xuống nước toan tẩu thoát thì lập tức lặn theo truy bắt, Dương Ma túng thế phải trôi đầu lên mặt nước, Ngưu Cao trông thấy liền chạy đến đánh cho một giã trúng nhằm bả vai, kẻ Nguyên Lương áp đến bắt được dẫn về nạp cho Hàn Nguyên soái báo công. Hàn Nguyên soái lại sai dẫn qua dinh nạp cho Nhạc Nguyên soái.

Nhạc Nguyên soái nói:

– Tên phản nghịch Dương Ma rất trọng tội, đáng lẽ phải đem về Lâm An xử trảm song việc binh cơ hiện nay vô cùng gấp rút, sợ e giải đi dọc đường có thể sinh biến.

Nói rồi truyền quân chém lấy thủ cấp rồi giải về Lâm An báo tiếp. Lại sai Ngưu Cao đi các nơi thôi thúc lương thảo để đem đến Châu Tiên trấn nuôi quân.

Ngưu Cao vâng lệnh đi rồi, Nhạc Nguyên soái hợp quân cùng Hàn Nguyên soái tổng cộng ba chục vạn kéo thốc qua Châu Tiên trấn.

Nói về Đội thứ nhất của Dương Tái Hưng đến Châu Tiên trấn nhằm lúc tháng giá tuyết mịn mù, muôn dặm quan san một màu trắng xóa. Dương Tái Hưng phải dẫn quân lội tuyết mà đi, trọn hai đêm ngày mới đến Châu Tiên trấn, trông thấy quân Kim Phiên đầy rừng, lấp núi như kiến cỏ chẳng biết bao nhiêu mà kể.

Dương Tái Hưng quay lại nói với òa quân:

– Quân Phiên như ong bầy kiến lũ, nếu các người xông đến, ta e chết uổng mạng, chi bằng hãy đóng dinh nghỉ tại đây, để một mình ta xông đến ra tay giết chúng không còn manh giáp cho chúng biết tay.

Ba quân vâng lệnh an dinh hạ trại, Dương Tái Hưng một mình một ngựa cầm thương xông tới dinh Phiên, vừa gặp đội tiên phong của Kim Ngột Truật là Tuyết Lý Hoa Nam đang cưỡi ngựa điều khiển quân kéo sang cầu Tiểu Thương.

Dương Tái Hưng không nói nửa lời, cứ việc xông tới đâm thẳng Tuyết Lý Hoa Nam một thương ngã nhào xuống ngựa, quân Kim ngăn đỡ không nổi, bỏ chạy tán loạn Dương Tái Hưng tiếp tục xông tới gặp đội quân thứ nhì là Tuyết Lý Hoa Bắc lướt tới cản ngăn, nhưng không tài nào đỡ nổi đường thương của Tái Hưng, bị một nhát lộn nhào xuống ngựa chết không kịp thở. Quân Phiên hoảng kinh đạp lên nhau mà chạy, Dương Tái Hưng rượt theo giết chết vô số, máu văng ướt đầm cả chiến bào.

Kể thấy đội tiên phong thứ tư do Tuyết Lý Hoa Tây cầm đầu lướt tới, nhưng chưa kịp trở tay đã bị Dương Tái Hưng đâm thẳng một thương quăng xác ra xa lắc. Thế là chưa đầy một lần, bốn tên đại tướng của Kim Phiên bị Dương Tái Hưng giết hết, bốn đội tiên phong Kim Phiên cộng hơn hai chục vạn thấy chúa tướng mình chết hết, không biết quân Tổng nhiều hay ít rừng rừng đạp lên nhau mà chạy, thây chết nằm đầy đường, máu đổ ai thấy cũng phải kinh.

Dương Tái Hưng rượt theo trông thấy quân Phiên chạy vòng qua phía Bắc, nghĩ thầm:

“Chúng chạy vòng ngả đó, để ta chạy tắt qua ngả này đón đầu chúng giết cho không còn manh giáp mới hả lòng.

Nghĩ rồi giục ngựa qua phía Tiểu Thương hà. Lúc ấy tuyết xuống quá nhiều lấp hết con rạch Tiểu Thương hà nên Dương Tái Hưng không biết, tưởng là đất bằng, còn quân Phiên lại biết rõ nên chạy vòng qua phía cầu Tiểu Thương.

Con rạch Tiểu Thương hà tuy không sâu mấy, nhưng bùn lầy nhiều lắm, phần thì cỏ bị tuyết phủ lấp hết, không phân biệt bờ rạch nơi nào, Dương Tái Hưng vô tình giục ngựa lướt tới nơi bị sa xuống lầy, cả người và ngựa đều đứng im một chỗ.

Quân Phiên trông thấy liền kêu nhau chạy trở lại dùng tên nã ủa nhau bắn một lượt.

Thương thay cho Dương Tái Hưng, một dũng tướng hiêm có trên đời, rủi sa cơ trong một phút bị bỏ thây giữa chiến trường.

Lúc ấy Ngột Truật nghe tin phi báo vội truyền quân trở lại đóng dinh và truyền chư tướng phải phòng bị cẩn thận đề phòng tướng Tống đến bất ngờ.

Khi Nhạc Vân dẫn đội binh thứ hai vừa đến thì bầu trời đã quang đãng, bỗng nghe quân về báo:

– Dương lão gia theo giết quân Phiên, đi lầm đường rủi sa lầy ở rạch Tiểu Thương hà bị quân Phiên bắn chết rồi.

Nhạc Vân vô cùng đau đớn nói:

– Cũng vì ta đến chậm mà Dương thúc phụ bỏ mạng, quả là lỗi tại ta.

Nói xong ra roi cho ngựa xích thố sải tới dinh Phiên, cặp song chùy để ngang trước ngựa chuẩn bị một trận sát chiến.